

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΛΑ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έκείνη τη στιγμή, η Αύγη ντέ Νεβέρ ξόπησε ξαφνικά, μη νοιώθοντας πειά τη ντόνα Κρούζ κοντά της. Κι άνοιξε διάπλατα τα μάτια της από κατάπληξι κι άνησυχία, καθώς την είδε να κουβεντιάζει με μιά άγνωστη.

Ή δυο νεαρές άτσιγγανοπούδες έφεραν συγχρόνως τὸ δάχτυλό τους στὰ χείλη τους γιὰ νὰ συστήσουν σιωπή και πλησίασαν σὸ κρεββάτι της.

—Είσαι Ικανή νὰ δοκιμάσης μιά μεγάλη γαρά, χωρίς νὰ πάθης τίποτε, ἀδελφούλα μου; ρώτησε τρυφερά ἡ Φλώρα, ἀγκαλιάζοντας τὸ δωμορφο ξαθὸ κεφαλάκι τῆς Αὐγῆς.

—Υπάρχουν λοιπὸν ἀκόμα χαρὲς καὶ γιὰ μένα; ρώτησε μελαγχολικά ἡ μνηστὴ τοῦ Λαγκαρντέρ.

—Ναί, ἀπάντησε ἡ Μαρικίτα, σὰς φέρνω ἐγὼ μιά μεγάλη γαρά. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς φιλήσω;

Ἡ φτωχὴ ἀρρωστὴ ἔβρισε τὸ χλωμὸ μέτωπό της κ' ἡ Μαοικίτα ἀκούμπησε σ' αὐτὸ τὰ χείλη της.

—Αὐτὸ τὸ φίλημα πρὸέρχεται ἀπὸ τὸν Ἰππότη Ἐρρίκο ντέ Λαγκαρντέρ, τῆς εἶπε με σιγανὴ φωνή. Μοῦ τὴδωσαν σήμερα τὸ πρωὶ σὸ μὲτωπο γιὰ νὰ σὰς τὸ φέρω.

Αὐτὸ ἦταν ἓνα συκκινητικὸ κι' ἄγιο ψέμμα πού προκάλεσε τόση γαρά στὴν Αὐγῆ, ὥστε ἔκλεισε τὰ μάτια της κ' ἔγειρε σὸ μαξιλάρι της. Μόλις ἀνασηκώθηκε πάλι, ἀπλώσε τὰ χέρια της καὶ τραβῶντας κοντὰ της τὴν άτσιγγανοπούλα, τὴ γέμισε φίλημα, ἐνῶ συγχρόνως ἀφθονα καὶ θερμὰ δάκρυα κύλισαν ἀπ' τὰ μάγουλά της.

—Ποῦ εἶνε; Ποῦ εἶνε; ρώτησε μὲ λαχτάρη τὴ Μαρικίτα.

—Μεθαῦριο, τὸ μεσημέρι, θὰ τὸν συναντήσω στὴ Σαραγκάσα. Μεθαῦριο δὲν τὰ μεσανύχτια, θὰ δῆτε αὐτὴ τὴν πόρτα ν' ἀνοίγει, καὶ τὸν Λαγκαρντέρ νὰ μπαινὴ μέσα. Γι' αὐτὸ, κάνετε θάρρος...

—Ὀνειρεύομαι, τραύλισε ἡ Αὐγῆ. Ὀνειρεύομαι... Φλώρα, ἀγαπημένη μου, πές μου ἔτι δὲν κοιμάσαι, πές μου ἔτι θρίσκεται πραγματικά ἐδῶ αὐτὴ ἡ νέα πού δὲν τὴν ξέρω καὶ πού τὸ σὰς ἔλπιδες μοῦ δίνει...

—Πρέπει, ἴσα-ἴσα νὰ σωπάσομαι... εἶπε ἡ ντόνα Κρούζ. Ὁ Πεῦρόλ ἀγρυπνᾷ ἴσως καὶ μπορεῖ νὰ μὰς ἀκούσει...

—Θὰ περάσω ἄλλή τὴν ἡμέρα κοντὰ σας, εἶπε ἡ Μαρικίτα, καὶ θὰ μπορέσομαι νὰ κουβεντιάσομαι με τὴν ἀνεσί μας... Κοιμήθηκε ἄλλή τὴ νύχτα κι' ὄνειρευθετὴ ὡς τὸ πρωὶ τὴν εὐτυχία πού σὰς περιμένει.

Φίλησε τὴν Αὐγῆ καὶ τὴν ντόνα Κρούζ καὶ, θγαίνοντας ἔξω, γλύστρησε σὸ σκοτεινὸ διάδρομο. Μὰ, ἀντὶ νὰ κατέβη κάτω, πῆγε καὶ κόλλησε τὸ αὐτὶ της στὴν πόρτα τοῦ Πεῦρόλ. Ὁ ἐπιτάτης τοῦ Γκιζάγκα κοιμόταν μακριὰ.

Τότε ἡ νέα κόρη, με τὴν καρδιά ἔχειλισμένη με μιά μυστικὴ νοσταλγία, ἀνάμικτη μὲ δαρεαὶ πίκρα, πῆγε καὶ ἐσπλώθηκε σὲ μιά πτυλωθρόνα κι' ἀποκοιμήθηκε βαθειά. Ἐχε κάνει κάτι πασαρόνα ἀπὸ τὸ καθήκον της. Ἐχε ἐργαστῆ γιὰ τὴν εὐτυχία ἐκείνου πού ἀγαποῦσε, ἐκείνου πού, πρῶτος, εἶχε κάνει τὴν καρδιά της νὰ γυπῆση.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ, μόλις ὁ Πεῦρόλ συνάντησε τὴ Μαρικίτα, τὴ ρώτησε:

—Σεφθήκατε; Λάβατε τὴν ἀπόφασί σας.

—Ναί, σκέφτικα, ἀπάντησε Σήμερα, εἶμαι σίτος διαταγῆς σας, μὰ, αὐριο, πριν ἀνατελεῖ ὁ ἥλιος, θὰ φύγω ἀπ' τὸν πύργο και θὰ ξαναγυρίσω τὰ μεσανύχτια. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν θὰ ἐγκαταλείψω πειά τὴν ἀρρωστὴ σας.

Αὐτὸ τὸ σγέδιο δυσαρέστησε κάπως τὸν ἐπιστάτη, ὁ ὁποῖος θὰ προτιμοῦσε νὰ δῆ τὴν νέα κόρη νὰ ἐγκαθίσταται κοντὰ στὴν Αὐγῆ, χωρίς καμμιὰ ἀναβολή. Ὡστόσο, ἐπειδὴ φοβόταν μὴπως ἀρνηθῆ ἐντελῶς κ' ἐπειδὴ στὴν ἀπουσία της αὐτὴ δὲν ἔβλεπε καμμιὰ σγέσι με τὸν Λαγκαρντέρ, ἐπέδωξε μ' εὐγένεια καὶ καλωσύνη νὰ τὴν μεταπέσει.

—Ὡστε τὸ ταξεῖδι σας ἔχει τόσο μεγάλη σημασία; ρώτησε.

—Συγνώμη, τὸν διέκοψε ἡ Μαρικίτα, καθένας ἔχει διάφορα καθήκοντα στὴ ζωὴ του. Δὲν σὰς ρώτησα ποιὰ εἶνε τὰ δικά σας ἐδῶ κάτω...

—Εἶν' ἀλήθεια, ψιθύρισε ὁ Πεῦρόλ, σαγκάνοντας τὰ χείλη του. Εἶστε ἐλεύθερη, παιδί μου... Εἶστε, ἐπὶ πλῆον, ἐνεργητικὴ και γενναία, ἀξία καθ' ἅλα τοῦ πατέρα σας.

Ἡ συζήτησις αὐτὴ γινόταν σὲ μιά ταράτσα τοῦ πύργου, ἀπὸ τὴν ὁποία φαίνονταν ἡ κάμαρη τῆς Αὐγῆς. Ἐνα παράθυρο τοῦ δωματίου αὐτοῦ ἀνοίξε ἔξωφρα καὶ τὸ μελαχροινὸ κεφάλι τῆς ντόνας Κρούζ φάνηκε σ' αὐτὸ. Ὁ Πεῦρόλ χαμογέλασε με ἱκανοποίηση, εὐχαριστημένος πού ἡ Φλώρα τὸν ἔβλεπε νὰ κουβεντιάζει τόσο πρωὶ με τὴν Μαρικίτα. Θὰ τὴν νόμιζε ἔτσι ἀφωσιωμένη στὸν ἐχθρό της και δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ τῆς πῆ τίποτε.

Χαιρέτησε τὴ ντόνα Κρούζ, ἡ ὁποία δὲν τοῦ ἀπάντησε και, γυρίζοντας πρὸς τὴ Μαρικίτα τῆς εἶπε με τρόπο ὥστε ν' ἀκουστῆ ἀπὸ τὴ ντόνα Κρούζ:

—Αφοῦ λοιπὸν δέχεστε ὄχι νὰ τοὺς ἐξυτηρηθετε—γιατὶ αὐτὸ δὲν θὰ ταίριαζε σὲ σας—μὰ νὰ τοὺς παράχετε τῆς φροντίδες σας ἀπὸ σήμερα, μπορεῖτε ν' ἀνεβθεῖτε νὰ τῆς γαρεθῆτε και νὰ τῆς ρωτήσετε ἐκ μέρους μου σὲ τί μπορεῖτε νὰ τοὺς φανῆτε χρησίμη.

—Εἶμαι ἔτοιμη.

—Περιμένετε μιά στιγμή, εἶπε ὁ Πεῦρόλ. Καὶ θυμηθετὴ ἔτι σὰς συστήσαμε: διακόφατε τὴ φίλη τῆς διδος ντέ Νεβέρ, μόλις θ' ἀρχίζη νὰ σὰς κολῆ ἐξομολογήσει, γιατί ἔτι θὰ σὰς πῆ θὰ εἶνε ψέμμα. Ἡ, τουλάχιστον, εὐαρεστηθετὴ με ἐκδοσιῆσете σχετικῶς.

Ἡ Μαρικίτα ἔκανε ἓνα μορφασμὸ περιφρονητικὸ, τὸν ὁποῖο ὁ Πεῦρόλ δὲν εἶδε. Ὡστόσο, τοῦ ἀπάντησε:

—Ἐχετε ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα...

—Σὰς εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ Πεῦρόλ. Θὰ σὰς ἀνταμείψω κ' ἐγὼ πὸ πλοῦσια ἀπ' ἔτι μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε...

—Τὶ θέλετε νὰ πῆτε;

—Ἀκούστε, παιδί μου, θέλω ν' ἀνταμείψω τοὺς κόπους σας. Ὅριστε μόνη σας τὴν τιμὴ.

—Δὲν εἶπατε μόνος σας, κύριε, ἔτι εἶμαι πολὺ περήφανη; Πῶς θέλετε νὰ πληρωθῶ τὰρα γιὰ τῆς ὑπηρεσίας μου;

—Βέβαια, αὐτὸ εἶνε σωστὸ. Ὡστόσο, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς στερηθῶ τῆς ἐλευθερίας σας χωρίς νὰ σὰς ἀνταμείψω. Νὰ τὸ θαλαντίο μου... Εὐαρεστηθετὴ νὰ τὸ δεχθῆτε.

—Ἡ περιποιήσις πού παρέγει κανεὶς σ' ἓνα ἀρρωστο, ἀπάντησε ἡ Μαρικίτα, δὲν πληρώνονται με χρῆμα, ἀλλὰ μ' ἐκτίμησι. Ἐλπίζω πὼς ἡ δεσποινὶς ντέ Νεβέρ θὰ μὸς χαρίσῃ τὴν ἐκτίμησι τῆς... Αὐτὸ μοῦ φτάνει...

«Πολὺ παράδοξο αὐτὸ τὸ γαριτωμένο ἀγρίμι! σκέφτηκε ὁ Πεῦρόλ, ὅταν ἔβρινε μόνος. Εὐτυχῶς ἡ κόρη, ὅπως κι' ὁ πατέρα σας, περιφρονοῦν τὸ χρυσάφι, γιὰ τὸ ὁποῖο τόσα ἐγκλήματα γίνονται... Ἐτεῖ τὸ κρατῶ ἐγὼ... Πρέπει νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος... Ὅλα πᾶνε περίφημα...»

Κ' εὐχαριστημένος ὁ Πεῦρόλ, πῆγε κι' ἀκούμπησε σὲ μιά ἐπαλεῖ γιὰ νὰ παρακολουθεσθῆ τὸ πρωῖνὸ ἔσπνημα τῆς φύσεως σὸ ὑπέργογο ἐκεῖνο τοπεῖο πού ἀπλωτόταν κάτω ἀπ' τὰ μάτια του.

Μὰ ἀπὸ ἓνα παράθυρο, ἡ ντόνα Κρούζ παρακολούθησε ἔξω τῆς κινήσεις του. Στὸ ἴδιο δωμάτιο, ἡ Αὐγῆ ντέ Νεβέρ ἴπταν ἀκουμπισμένη στὰ μαξιλάρια της και τὰ μεγάλη γαλάζια μάτια της εἶχαν ἐνασπῆσει τὴν χαμένη λάμψη τους. Τὸ χρῶμα της ἦταν πὸ δσοσερό και τὰ χείλη της λιγώτερο λευκά. Ἡ Μαρικίτα τῆς κρατοῦσε τὸ χέρι καὶ τῆς διηγόταν τὴν ἐνέδρα τοῦ Πάνγκοριμ, ἄλους τοὺς ἐπικοῦς ἠρωσιωμοὺς τοῦ Λαγκαρντέρ και τῶν φίλων του, τῶν ὁποίων εἶχε παρασταθῆ μάρτυς. Ἐπειτα ἀρονιασε νὰ τῆς διηγῆται τὰ γεγονότα τῆς Μαδρίτης.

Ἡ ντόνα Κρούζ, πού φύλαγε σὸ παράθυρο, δὲν ἔκανε λέξι ἀπὸ τὰ λεγόμενα της. Κ' ἔξωσαν λησιμόνησι τὴν ἐπιθλευῖ τῆς, ἀκούγοντας τὴν νὰ προέσθη ἓνα δνοια.

—Τὶ λές; φώναξε. Εἶβες τὸ Σαβέσθη;

—Τὸν εἶδα ἴσως, μὰ δὲν τὸν ἀναγνώ-

ρια. Ξέρω πώς ήταν στην Μαρτίνα μεταμφιεσμένος σε νεροπολυτή κι' αυτό είν' όλο. Ποιός είναι λοιπόν ό Σαβερνύ;

Τό πρόσωπο τής Φλώρας φωτίστηκε.
—Ποιός είναι ό Σαβερνύ; φώναξε μ' έναν ένθουσιασμό πού δέν ζητούσε καθόλου νά τον κρύψη... "Αν ό Σαβερνύ έρθει έδώ μαζί μ'ε μέ τό Λαγκαρντέρ, τίποτε δέν θά μ'πορέση ν' άντισταθί και σ'τους δύο.

—Ψάχνουν νά βρουν ό ένας τόν άλλον, είπε ή Μαρικίτα, μ'α ποιός ξέρει άν δέν τούς συναντήσω και τούς δύο μαζί στη Σα ραγκόσσα; Μά, γιά νά είμαι ειλικρινής, αυτό δέν τό έλπίζω και τόσο.

Η ντόνα Κρούζ έσκυψε τό κεφάλι τής και δάκρυα κύλισαν από τό μάτια τής.

—Τόν άγαπάς λοιπόν; ρώτησε ή 'Ατσιγγανοπούλα.
—Εγώ... Ποιός λοιπόν σου είπε πώς τόν άγαπώ;
—Τό βλέπω στά δακρυμομένα μάτια σου... Γιατί νά μού τό κρύβεις; 'Εγώ είμαι ειλικρινής και πρέπει και σ' νάσαι ειλικρινής μαζί μου.

—Σ'χαίροσε με... ψιθύρισε ή ντόνα Κρούζ, είνε αλήθεια, τόν άγαπώ!...

Η Μαρικίτα βυθίστηκε σέ σκέψεις.
—Μονάχα λοιπόν έγω-συλλογιζόταν-δέν άγαπιέμαι από κανένα... Μά τί σημασία έχει αυτό; Ποιός ξέρει τί μπορεί νά συμβή στό μέλλον... Μπορεί νά βρεθί ένας άνθρωπος με τίμια καρδιά, σ'όν όπο'ο νά χάρισω τή δική μου...

Και, γαλήνια, πρόσθεσε:
—Στή δεσποινίδα ντέ Νεβέρ, ό 'Ερρίκος ντέ Λαγκαρντέρ... Σέ σένα, Φώρα, ό μαρκήσιος ντέ Σαβερνύ... Θά σάς τούς ξαναδώσω και τούς δύο, τόν έναν αύριο, τόν άλλο σε λίγο...

Και ή Μαρικίτα κατέθηκε γιά νά βρή τόν πατέρα τής.

—Ό ήρωος του Πένια ντέλ Σίντ, τού είπε, θά δη αύριο παράξενα πράγματα... Κατά τά μεσάνυχτα, κι' όταν θά ξαναγυρίσω, δέν θά είμαι πιά μόνη... Θά μ'πορέσης νά σφίξής τό χέρι εκείνου πού θά με συνοδεύη!

—Ποιός θά είνε αυτός;
—Ό μνηστήρας τής δεσποινίδος Νεβέρ!... Τονόμα του θά σου τό πη ό ίδιος, γιατί θά τό γράψω με τήν αίχμη τού σπαθιού του σπάνω στό μέτωπο τού Πεύρολ!... "Αν αυτός θελήσει τυχόν-κατά τή διάρκεια τής άπουσίας μου-νά άπαγάγη τις δεσποινίδες, γκρέμισέ τον κάτω άπ' τά τείχη!...

—Μά, αυτό θά ήταν καθαρή δολοφονία! άποκρίθηκε ό Πέντρο ντέ Βαλεντίνα Καλύτερα νά τόν κανονίσω με τό σπαθί μου... Τό μπράσο μου, ξέρεis, είνε άρκετά στιβαρό άκόμη, γιά νά χειρίζεται τέτοιου είδους όπλα!

—'Οχι!... Δέν θά ήταν δολοφονία! είπε ζωηρά ή νέα. Θά ήταν, άπλοστατα, μία πράξι Δικαιοσύνης!... "Ακουσέ με, πατέρα... Κράτησε καθαρό τό σπαθί σου... Τό αίμα εκείνου θά τό λέρανε!

—Μά τί έγκλήματα λοιπόν, έχει ειαπράξει αυτός ό άνθρωπος;

—'Ολα!... "Ότι είδους έγκλημα νά φανταστής, τ'χει εκτελέσει!

Καθ' όλη τή διάρκεια τής ήμέρας, ή Μαρικίτα δέν βγήκε καθόλου από τό δωμάτιο τής άρρωστης. Κι' ό έπιστάτης, ό όποιός πηγαίνονχόταν άδικακά έξω άπ' τήν κλειστή πόρτα, δέν μ'πορέσε τίποτε ν' άκούση άπ' όσα έλεγαν άναμεταξύ τους. Η 'Ατσιγγάνες είχαν πολύ εδασίτητο αυτί: Και μόλις ξεχούσαν στή σκάλα τόν κρότο τών σπηρουδιών του Πεύρολ, ή έπαιναν νά μιλούν, ή μιλούσαν γιά πράγματα τελειως διάφορα.

Τό βράδυ, ή ουνομοισία αυτή είχε άργανώσει σέ όλες τις λεπτομέρεις τής Η 'Ατσιγγάνα έπρεπε νά έπιστρέψη τήν έπομένη, μαζί με τόν Λαγκαρντέρ, τόν Κοκαρντάς, τόν Πασπουάλ, και τόν Βάσκο. 'Ισως μάλιστα, και με τόν Σαβερνύ.

Τι άξίζει τότε ό Πεύρολ, έτω και μπροστά σ'όν πρώτο όπο αυτός;

—'Ω, ήταν κερδισμένο από πριν τό παιχνίδι!

—'Αν δέν φτάσουμε στήν ώριμήν ώρα, πρόσθεσε ή Μαρικίτα, κι' άν τυχόν έπιβραδύνει τήν άφιξί μας κανένα άπρόσποτο γεγονός, μην άνησυχήσετε!... "Όπως και νάρθουν τά πράγματα, εμείς θά είμαστε έδω!

Τήν έπομένη, και μόλις γλυκοχάραζε, ή Μαρικίτα είχε ξεκινήσει κιάλας γιά τή Σαραγκόσσα. Βάθιος με όλη τήν ταχύτητα τής, έτρεχε, κηδοσε σάν άγριοκόταικο, κι' έπαινε τά συντομότερα μονοπάτια, τά όποια τόσο τής ήσαν γνώριμα.

Μέ χαρούμενη τή καρδιά τής, τραγουδοσε πότε-πότε σάν ένα εθθμο πουλάκι. Κι' οι άγαγιάτες πού τήν συναντούσαν, χαριτοούσαν με χαμόγελο ή μ' ένα φιλοφρόνιμα θαυμασμού τήν ώραία αυτή κοπέλλα με τά δροσερά μούρουλα και με τή σθέλη περπατησιά.

"Όταν έφτασε έπιτέλους, και διάθηκε τήν πύλη τής Σενέγινας, χυποοσε μεσημέρι ή καμπάνα τής εκκλήσιας τής Νότρο Ντάμ ντέλ Πιλάρ.

Ήταν ή προσδιωρισμένη ώρα αυτή, κι' ή Μαρικίτα τάχυνε τό βήμα τής.

Μά... εκεί στή ρίζα του Πύργου τής Σαραγκόσσας-όπου έπρεπε νά τήν περιμένη ό 'Ερρίκος ντέ Λαγκαρντέρ-δέν ύπηρχε κανένας άπολύτως!!

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΠΕ-Υ-ΡΟΛ

'Επί άρκετές ώρες, ή μικρούλα 'Ατσιγγάνα περίμενε εκεί. 'Ακουμπισμένη σ'όν τοίχο του Πύργου, έξερευνοοσε με άνησυχο μάτι τούς δρόμους, οι όποιοι κατέληγαν σ' αυτή τήν πλατεία. Και δέν τολμούσε νά έγκαταλείψη τή θέσι τής, γιά νά ψάξη πιο πέρα, γιατί φοβόταν μήπως έρχόντουσαν κατά τήν άπουσία τής και δέν τήν έβρισκαν εκεί...

Η ώρες περνούσαν. Ποτέ δέν θά υποροοσε πια νά οδηγηθή τόν Λαγκαρντέρ, στό ραντεβού τό μεσομυχτού: Δέν προφταινε πια!

"Όσο λοιπόν, δέν τήν είχε πιστέψει ό ήπότης; Έίχε λοιπόν νομίσει, ότι εκείνη ήθελε νά τόν έγκαταλείψη;... κι' ότι ήθελε νά ξαναβρή τήν πρώτη ανεξάρτητη ζωή τής;... Κι' είχε κρίνει άνώφελο νά ρβή στό ραντεβού του, πιστεύοντας ότι κι' εκείνη δέν θά ρχόταν;...

Στις σκέψεις τής αυτές, δέν μ'πορέσε νά κρατήση ένα βαθύ άναφυλλητό, τό όποιο τάραζε τά στήθη τής. Γλύστρησε, κύλισε ως τό χώμα, άνικανη νά στήριξη στά πόδια τής. Κι' εκεί, σ' αυτή τή θλιμμένη στάσι τής, έκρυψε τό πρόσωπο σ'ε χέρια τής κι' άρχισε νά κλαίη.

Ξαφικά, ποδοβολητό αλόγων τήν έκανε νά σηκώση τό δακρύβρεχτο πρόσωπό τής. Και τότε, μπροστά τής, άντίκρουσε δύο καθάλαρνες, άπ' τούς όποιους ό ένας προπάτων τήν περιεργαζόταν με βαθυτάτη προσοχή.

Ό ένας αυτός καθάλαρνης, άμέσως ξεπέζεψε. Τήν πηλοοσε, άπλωσε τό χέρι του, τή βοήθησε νά σηκωθή, και τή ρώτησε:

—Τι έχεις, φτωχή μου μικρούλα; Και γιατί αυτά τά δάκρυα στό πρόσωπό σου;

Η φωνή του ήταν γλυκαία, έξαιρετικά χαιδευτική, κι' ό καθάλαρνης αυτός ήταν νέος ή ώριαύτατος. Δέν είχε τή μελαχροινή διμ τών 'Ισπανών. Η Μαρικίτα, κυττάζοντας τον εκθαμνή άνασωπιόταν συγχρόνως πού έτυχε νά δη άλλοτε τό ειλικρινές του βλέμμα, τό όποιο ένέπνεε σ'ούς άλλους μία άπόλυτη έμπιστοσύνη.

Τά χαρακτηριστικά του προσώπου τής προξένησαν σ'όν νέο αυτόν τήν ίδια άκρίβως έντύπωση: Πού είχε δη κι' αυτός, τό ώμορφο πρόσωπο τής νεάς;

—Σ' άναγνωρίζω! φώναξε ό νέος έξαφνα. Σέ συνάντησα τις προάλλες στό δρόμο τής Σεγκοθίας. Μά εκείνη τή φορά μού έέφυγες. Δέν θά σμυθί όμως τό ίδιο και σήμερα και θ' άπαντήσης σ' τις έρωτήσεις μου.

Και με γλυκαία φωνή, ό νέος εξακολούθησε:
—Έν πρώτοις, γιατί κλαίς; Μήπως σέ πειραξε, μήπως σέ πρόσβαλε κανείς; Πές τό μου, δείξε μου τόν ένοχο και θά τόν κová νά πληρώση άκριβά τήν προσβολή του...

—'Οχι, άποκρίθηκε ή Μαρικίτα Δέν έχω παράπονα εναντίον κανενός.

—Τι έχεις τότε; Μίλησέ μου... Δειψάς; Πεινάς; Νά τό πουργί μου...

Και λέγοντας τά λόγια αυτά ό νέος, έθγαλε ένα βαλάντιο γεμάτο χρυσάφι. Άμέσως τά μάτια τής 'Ατσιγγανοπούλας άνοιξαν διάπλατα κι' έλαμψαν σάν άναμμένα κάρβουνα.

Αυτό τό βλέμμα έδειχνε τάχα τήν άπληστία τής; "Ετσι τουλάχιστον νόμισε ό νέος, ό όποιός έθγαλε μερικά χρυσά νομίσματα και τά έτεινε στή Μαρικίτα.

Μά εκείνη, αντί νά τά πάρη, έσπρωξε τό χέρι πού τής τά έδινε.

('Ακολουεί)

—Σας φέρνω μία μεγάλη χαρά, είπε ή Μαρικίτα. Μου έπιτρέπετε νά σ'ε φιλήσω;...